

Kad kažem hrvatski jezik

Kada kažem hrvatski jezik
onda mislim na pjesme moje majke,
na stare božićne pjesme U to vrime godišća i
Narodi nam se kralj nebeski. Kada kažem
hrvatski jezik onda mislim na latinski u crkvama,
na kajkavski na ulicama, na slavonske ikavske
vesele narodne pjesme kao Popela se šokica na drvo,
drvo krivo a ja podvirivo. I druge.

Kada kažem hrvatski jezik
mislim na primorce čakavce kako pjevaju
u klapi, mislim na Dubrovnik i hrvatske starine
na kamen i kurije, na gromače otoka i polja
Podravine. Kada kažem hrvatski jezik
mislim na franjevce i Hercegovinu, na Istru,
na Gradišće i sve Hrvate u dijaspori. Kada kažem
hrvatski jezik stidim se naše povijesti, naše Europe,
naše „braće“, naše politike. Kada kažem hrvatski jezik
ponosim se samo svojim sobstvom, onda mislim
da sam ravnopravan sa svima, da imam domovinu, svijet.

Zvonko Kovač